

Fettan

ÖZGÜR RUHLAR

FETTAN

Orijinal Adı: Vixen
Yazarı: Jillian Larkin
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmén
Çeviri: Aslı Ağca
Editör: Elif Dinçer
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Temmuz 2012

ISBN: 978 9944 82-557-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

Metin copyright © 2010 by The Inkhóuse
Kapak copyright © 2010 Zhang Jingna

Türkçe Yayım Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

ÖZGÜR RUHLAR

Fettan

Jillian Larkin

Çeviri
Aslı Ağca

epsilon®

GİRİŞ

Bu gece canı jartiyer giymek istememişti. Kristalli saçaklarına doğru dalga dalga aşağı süzölen altın renkli boncuklarla işli elbisesi, ince çorabıyla çıplak uyluklarının keşiştiği noktayı kapatıyordu.

Sağ ayağını çift renkli Mary Janes ayakkabılarından birine, sol ayağını da diğerine geçirdi. İnce siyah bağcıkları ayak bileğinin üzerinden geçirdi ve gümüş tokaları biraz sıktı.

Tuvalet masasının üzerine yayılmış cephaneliğinden, kullanacağı silahları dikkatle seçti ve o gece takacağı altın renkli, kafes örgülü gece çantasının içine yerleştirdi: iz bırakmayan, vamp kırmızı tonda bir ruj, simli pudrası, kaplumbağa kabuğundan yapılmış tarağı, fildişi sigara tabakası.

Aynada kendine baktı. Her şey mükemmeldi: Işıl ışıl parlayan yeşil gözler, ruj sürölüp dağıtılarak öne çıkarılmış elmacık kemikleri, kalemle dolgunlaştırılmış dudaklar. Bu gece, cildi bile adeta büyüü bir yansımayla parlıyordu.

Parlak l lelerinin boynuyla keşiştiği noktaya son bir kez daha parfüm sürerken jartiyerin gerekli olduğuna karar verdi. Elbette gerekecekti.

Çantasını kapamadan önce k c k siyah silahı da içine attı.

Artık hazırdı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Tüm yaşam tek bir ifadeye doğru önce ilerleyen,
sonra da ondan uzaklaşmayla geçen bir yoldur sadece—
“Seni Seviyorum.”

—F. Scott Fitzgerald (“Kıyıda Uzakta,”
The Saturday Evening Post, 29 Mayıs 1920)

1

GLORIA

Giriş tam da tarif edilen yerde buldular: Malawer Cenaze Evinin çatlak tabelasından hemen önce, terzi ve berber dükkânının arasındaki paslı kapıdan geçilince, sokak seviyesinden on bir gıcırtılı basamak aşağıda. Kapıyı tam olarak üç kez çaldıktan sonra, tahta kapıda ufak bir gözetleme deliği açıldı.

“Parola ne, bebek?” Koyu renkli bir göz onlara bakıyordu.

Gloria ağızını açtı ve öylece kalakaldı. Yatak odasındaki aynanın önünde defalarca prova ettiği bir andı bu: Chicago’da içki yasağını delen en fiyakalı mekâna kabul edilmek için gereken gizli parolayı defalarca tekrar etmişti. Evden ilk kez gizlice çıkıyor, anne babasına yalan söylüyor ve ilk kez yalnız başına şehre iniyorsa ne olmuş? Daha bir gün önce aldığı elbisesinin kısıalığı da cabası—gerçekten

öyle kısıydı ki hafif bir rüzgârla Gloria'yı bir anda bir flapper'dan* bir teşhirciye çevirebilirdi.

Göz, "Hadi ama! Bütün gece bekleyemem!" diye homurdandı.

Gloria'nın üst dudağında boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı. Ter damlalarının, özenle yaptığı makyajın üzerini kaplamaya ve pudrasının yüzeyini dağıtmaya başladığını hissediyordu.

"Şey!"

En iyi arkadaşı—ve bu akşam suç ortağı ve refakatçisi rolüne soyunan—Marcus onu dürttü. "Hadi söylesene!"

Gloria derin bir nefes aldı: Şimdi ya da asla. "Ish Kabibble?"**

"Yanlış. Şimdi *toz olun!*"

Göz, daha cümlesi bitmeden kaybolmuştu.

Gloria dönerek Marcus'a baktı. "Tanrım, sana inanamıyorum!"

Genç adam, "Ama son geldiğimde 'Ish Kabibble'di!" dedi. Sokak seviyesinden birkaç adım aşağıda, mavimsi gece ışığı Marcus'un altın çocuk hatlarının—belirgin elmacık kemiklerinin, sivri çenesinin ve yüzünden eksik etmediği sırtısın—keskin ifadesini yumuşatıyor ve onu son derece olgun gösteriyordu. Güvenilir. Hatta erkeksi.

Gloria kızların neden kendilerini onun kollarına attığını anlayabiliyordu elbette, ama onun Marcus'la olan ilişkisinin dörtte üçünü kardeşlik ilişkisi, dörtte birini de cinsel gerginlik oluşturuyordu—her kadın-erkek arkadaşlığının içerdiği, sağlıklı ve dengeli bir denklem.

*1920'li yıllarda kısa etekler giyen, saçlarını kısacık kestiren, caz müzik dinleyen ve kabul edilir davranışlara duydukları hor görmeyi saklamayan 'batılı yeni kadın' akımı.(ç.n.)

**Ünlü komedyen ve kornet ustası müzisyen. (ç.n.)

“Buraya toplam kaç kere geldin... bir dakika sayayım— bir... bir... Bir kez. Evet, Marcus sadece *bir kez*. O da seni buraya getirsin diye kendi öz ağabeyine *rüşvet* verdiğin için.”

Marcus kollarını göğsünde kavuşturup iç geçirerek, “Evet, ama en azından ben gerçekten içeri girebildim,” dedi. “Hadi seni eve götürüyüm, olur mu?”

Ev mi? Arabayla sadece birkaç kilometre olan mesafe, şu anda ona birkaç bin kilometre gibi geliyordu. Babasının pırl pırl Mercedes’i—şoförü yattıktan sonra gizlice garajdan çıkarmıştı—sokak lambasının altından onu çağırıyor gibiydi. Belki de çok iyi bildiği o sessiz, güvenli, *sıkıcı* ve ağaçlarla çevrili Astor Caddesi’ne geri dönmeliydi. Belki de ceza falan almadan, saat birden önce yatağına girer, hatı yarınki Avrupa Tarihi sınavının notlarına biraz bakardı. Ama zaten insanların hep ondan beklediği şey bu değil miydi? İyi kızlar gibi güvenli olanı seçmek? Hayır, şimdi gidemezdi, tüm yaşamının ilk ve tek asi şeyini yapmaktan bir kapı ötedeyken olmazdı. Zaten gelmişti. Şimdi tek yapması gereken içeri girmektir.

Gloria kapıyı tekrar çaldı. Gözetleme deliği biraz aralandı. “Yine mi sen? Hâlâ bir seçim hakkın var ufaklık ama hemen eve babacığının yanına dönmezsen güvenliği çağıracağım ve—”

“*Bekle*. Tek istediğim bir ipucu.” Parlak çilek renkli dudaklarını büktü çünkü... ne de olsa dudak bükme, filmlerde hep işe yarıyordu.

“Tek hakkım var. Bilirsem içeri gireriz. Bilemezsem toz oluruz.”

Göz, tehditkâr şekilde kısılarak, ters ters baktı. “Bu sana, partilerde oynanan tahmin oyunlarından biri gibi mi geldi?”

Gloria sakın bir tonla, “Bilemem,” dedi. İçerideki grubun müziğe başladığını duyabiliyordu. Sokağa sessiz caz ritimleri dökülmeye başlamıştı. “Partilere gitmem. Ve oyunlarımı da erkeklere saklarım.”

Göz Marcus’a döndü. “Bu ufaklık çok vahşi bir kedi ha?”

Marcus yüksek sesle bir kahkaha atarak, “Glo mu? Vahşi kedi mi? Hah!” dedi.

“Pekâlâ.” Göz yuvarlandı. “İşte ipucun: Senin yapamayacak kadar küçük görüldüğün ayıp aktivite.”

Marcus atıldı. “Çok kolay—”

“Kızın bilmesi gerek dostum yoksa bu kapı sonsuza dek yüzünüze kapanır!”

O sözcük Gloria’nın dilinin ucundaydı. Ah evet, en iyi arkadaşı Lorraine dün biyoloji dersinde bir not yazmıştı: “Aman tanrım—laboratuar eşim Welda okuldan uzaklaştırılmış... Geçen hafta sonu dansında lavaboda futbol takımının KAPTANIYLA yakalanmış. Tam da çocuğa—”

Gloria boğuk bir sesle, “*Muamele çekmek,*” diye fısıldadı. Sonra, seks konusunda bildiği en ayıp terimi yüksek sesle söylediği için utanarak kızardı.

Gözetleme deliği kapandı ve kapı açıldı. “Yeşil Değirmen’e hoş geldiniz.”

Gloria kendini cennetin asi tarafına düşmüş gibi hissediyordu.

Yoğun bir duman tabakası, penceresiz odanın tavanına yakın bir seviyede asılı kalmıştı—gördüğü kadarıyla herkesin elinde yanan bir sigara vardı. Elbiselerin pullarından, kristal şampanya kadehlerinden ve sahneden yansıyan göz

kamaştırıcı ışıklar, dumanla doluydu. Mekânın ön tarafındaki cilalı maun ağacından bar masası, takım elbiseler ve smokinler içinde, ellerinde amber renkli sıvılarla dolu bardaklar olan ve gülümseyerek kalın purolar tüttüren adamlarla doluydu. Duvarlar boyunca uzanan lüks yeşil kabinlerde ise, hamburgerlerini çiğnerken bile somurtarak ellerindeki kartları masaya yapıştıran, kurnaz bakışlı başka bir grup adam vardı.

Ve tüm bu erkeklerin arasında dolaşan, ışıltılar saçarak etrafta süzülen bir grup kadın: flapper'lar. *Vogue* dergisinin moda çekiminden ya da ışıltılı bir Hollywood film setinden fırlamış gibi kaygısız, rahat ve gösterişliydi. Her yerdeydiler. Mücevherlerle bezeli parmaklarının arasından sarkan uzun sigaralarla ortada salınıyor, dans pistinde Çarliston hareketlerini sergiliyor ve büzülmüş dudakları ve ellerindeki içkilerle, edepsizce flört ediyorlardı. Çıplak omuzlarına atılmış alev kırmızısı fularları, gümüş renkli başlıklarından yükselen gösterişli tüyler, hiçbir kıvrım atlanmadan mükemmel bir şekilde sürülmüş koyu kırmızı rujları, üzerlerinden sarkan sıra sıra inciler, altınlar ve imitasyon elmaslarla egzotik kuşları andırıyorlardı. Ve gözler önünde serilen çıplak *ten* miktarı öyle çoktu ki. Gloria deniz kenarında bile bu kadar çok çıplak ten görmemişti.

Şimdiye kadar bulunduğu hiçbir ortamda kendini bu kadar eğreti hissetmemiştir. Özel Laurelton Kız Lisesi'nde Onur Kurulu başkanı ve diğer tüm kızların örnek aldığı bir öğrenciydi. Ama Gloria burada kimsenin öğle yemeğinde bile yanına oturmadağı, berbat giyimli, bilmem nereden—mesela Arkansas'tan—gelmiş, münasebetsiz bir değişim öğrencisi gibiydi. Üzerindeki, omuzları ve kabarık eteğı ince dantellerle süslenmiş, şeftali renkli kolsuz şifon elbise

dün mağazada inanılmaz derecede güzel gelmişti gözüne. Şimdi tüm bu loş ışıkta çok uzun ve çok sıradan olmakla kalmıyordu, bir de pembeye dönüşmüştü. O kadar renk içinden *pembe!* Kız kendini Viktorya döneminden fırlamış gibi hissediyordu!

Gloria, Marcus'un nerede olduğunu görmeye çalıştı— en azından, gerçekten içinden gelmese de kıyafetiyle ilgili moralini düzelterek bir kompliman yapabiliirdi genç adam—ama görünürde yoktu.

Smokinli bir garson elinde birbirinin takımı olmayan çay, kahve fincanları ve bardaklarla dolu bir tepsiyle yanından geçiyordu. Gloria müziğin sesini bastırmaya çalışarak, "Acaba suyunuz var mı?" diye bağırdı.

Adam bir çay fincanı uzattı. Gloria şeffaf sıvıyı tek hamlede kafasına dikti. Ancak yuttuktan sonra keskin ve yakıcı bir his tüm boğazını kaplamaya başladı. Nefes almaya çalışırken gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Sonra Yeşil Değirmen gibi yerlerin açılma sebebini hatırladı: insanlar içki içebilsin diye. *Yasadışı olarak.* İçki yasağı başladığında Gloria on dört yaşındaydı, o yüzden şimdiye kadar hiç içki içmemişti ve ne kaçırdığına dair hiçbir fikri yoktu. Şimdiyse ilk içkisini yudumlamıştı ve tadının antik büyükanne parfümlerine benzediğini düşünüyordu. İnsanın böyle bir tadı nasıl sevebileceğine anlam veremedi.

İki dakika sonra alkol çarpana—epey sertçe çarpana—kadar.

Her şey dönmeye başlamıştı: ortada salınan dansçılar, tokuşturulan kadehler ve parıltılı elbiseler. Gloria hareketsiz, dans pistinin kenarında kalakalmıştı. Ne yapacağı konusunda kafasını toplayamıyordu. Her ne kadar çok istiyor olsa da, böyle hisseder ve görünürken, Charlestonla

coşmuş flapper'ların arasına kesinlikle katılamazdı. İmrenerek onları izledi. Zarif, esnek vücutları neredeyse umarsız bir kontrol yitimiyle, serbestçe salınıyordu.

Gloria adımları ezberlemeye çalışarak melodiye uygun sallanmaya başladı. Aniden birinin onu izlediğine dair garip bir duyguya kapıldı. Müzisyenlerin bulunduğu küçük sahne tarafından biri onu seyrediyordu. Sahnede bir grup siyahi müzisyen vardı ve pullarla bezeli kırmızı daracık elbisesi içindeki, nefes kesici vokaliste eşlik ediyorlardı. Gloria gözlerini orkestrada gezdirdi: baterist, basgitar, trompet, saksafon...

Piyanist, parmakları tuşlardan hiç ayrılmasa da, ona doğru bakıyordu. Parlak sahne ışıklarının altında, yüzü sanki kendi ışığıyla parlayan adam, piyanoyu şehvetle çalışıyordu. Tüm bedeni sürekli hareket halinde olan parmaklarına eşlik ediyor, ileri geri sallanıyordu. Parmakları tuşlar üzerinde, takip edilmez bir hızla geziniyordu.

Gloria bakışlarını kaçırmak istese de başaramadı. Piyanist parçayı bitirdiğinde, bir grup kız Gloria'nın etrafına doluşarak, görüşünü kapadılar. Gloria elleriyle yolunu açarak kalabalığın arasından çıkmaya çalıştı.

O sırada, "İçkimi döktün!" diye bağırdı bir kız. İçki fincanını adeta saatli bir bombaymış gibi öne doğru uzatmıştı. Kızın kuğu gibi boynunun etrafını saran parlak, sıra sıra inciler vardı. Gloria kendini birden beceriksiz ve çirkin bir ördek yavrusu gibi hissetmişti. "Çok özür dilerim, ben sadece arkadaşımı bulmaya çalıştım—"

"*Kimden* özür dileğinin farkında mısın sen?" Gözlerinin etrafını bir rakunu bile korkutacak kadar koyu renk sürmeyle boyamış, başka bir flapper sormuştu soruyu. "Az

önce Maude Cortineau'nun martinisini döktün. Yüzünü şu saniye paralamazsa şanslısın.”

Gloria bu ismi daha önce de duymuştu. Anlatılanlara göre Maude birinci sınıfta okuldan ayrılmış, Chicago'da el altından içki satan gizli gece kulüplerinin gayri resmi flapper kraliçesi olmuştu. Unvanını hak ediyordu—porselen bebekleri andıran bir cildi, kıvrımsız bedenini sarmalayan yanardöner renkli tafta elbisesi ve kısacık sarı dalgalarına tezat oluşturan siyah, pullu bir saç bandı vardı.

Maude bardağını gruptaki en fesat görünümlü kıza uzatarak cıvılda gibi bir sesle, “Sorun değil fıstık,” dedi. Daha sonra Gloria'nın saçından bir tutama dokundu. “Ama bu Rapunzel bir dahaki sefere saçlarını başka tarafa doğru uzatmalı. Çok, çok uzakta bir yerlere doğru. *Tu comprends?*”*

“Yo hayır!” Gloria'nın elleri hızla kafasına gitti. Sayısız tel tokayla uğraşıp sağlamlaştırdığı muz topuz açılmış, uzun ve dalgalı bukleleri serbest kalmıştı. Kızların her birinin saçlarının kısacık olduğunu fark etti. Sarışın ya da esmer, düz ya da kıvrıkcık olsun bütün saçlar kısa kesilmişti. Gloria içinde bulunduğu durumun, geceye gri beyaz okul üniformasını giyip gelmekten pek farklı olmadığını hissetti.

Utanc içinde kulübün arka tarafına, sığınabileceği yegâne yere doğru ilerledi: kadınlar tuvaletine. Yolda giderken geniş barın diğer ucunda bir grup adam gördü. Biraz daha yaklaştığında bu adamların pek de sıradan tipler olmadığını fark etti. Mavi ince çizgili takım elbiseler, iyice geriye atılmış fötr şapkalar, üzerlerinde bulutlanan sigara dumanları: bu adamlar kesinlikle gangsterdi.

**Tu comprends?*: Anladın mı? (ç.n.)

İçlerinden birini gazetelerden tanıyordu. Mekânın sahibi olan mafya üyelerinden birinin yirmi bir yaşındaki oğlu, Carlito Macharelli. Genç adam, bronz teni ve briyantınli siyah saçlarıyla oldukça egzotik bir görüntüye sahipti.

Genç adamın gözlerini ayırmadan kendine baktığını görünce Gloria'nın bütün vücudu ürperdi. Bir an adamın, kendisine bir şey söylemek üzere olduğunu düşündü.

Lavaboya giderek aynaya baktı. Yansımasını çok uzaktan ve adeta bir sis bulutunun arkasından görüyordu. *Demek alkol böyle hissettiriyor*, diye düşündü. Çantasının dibinde birkaç tel toka daha buldu ve saçını mümkün olduğunca sıkı bir şekilde arkadan topladı. Gerçi bu şekilde, gecenin geri kalanı boyunca kafasını bir heykel gibi tutmak zorunda kalacaktı ama yine de idare ederdi. Sonra göğüs düzleştirici sutyenini düzeltti—bu, ideal flapper görüntüsü için önemli bir detaydı ama üst bedenindeki dolaşımı büyük ölçüde engelliyordu—ve yanaklarına doğru akmaya başlamış olan sürmeyi silerek tazeledi. Artık hazırdı. En azından mevcut şartlarda mümkün olabileceği kadar hazırdı.

Gloria kalabalık dalgasının arasından geçerek bara ulaştı ve bir can simidine sarılır gibi boş bir bar taburesine tutundu. Rahatlayarak gözlerini kapadı. Onu sakinleştiren tek şey orkestranın çaldığı kulakları okşayan muhteşem parçaydı. Müzik hüznü bir yaz esintisi gibi odada süzülüyordu:

*Günler akıp geçerken
Dünya bir avuç aşka hasret.
Yanından geçtiğin adam da,
Tatlı, küçük bir tebessümüne hasret.*

Kimi kalpler sızlıyor, kimi kalpler kırılıyor

*Vé yorgun bir ruh düşüp ölüyor;
Dünya zaten bir avuç aşka hasret,
O aşk, senin ve benim aşkım olsa ne çıkar.*

Vokalistin yumuşacık, alto sesi Gloria'nın içine işliyordu. En sevdiği şarkılardan biriydi bu. Her ne kadar müzik dersleri sadece opera arylarıyla sınırlanmış olsa da, annesi evden her çıktığında genç kız ailenin yeni radyosunun başına geçer ve en son çıkan popüler şarkılara eşlik ederdi. Seyirci karşısındaki performansı sadece okul gösterileri ve arada sırada sosyete partilerinde şarkı söylemesiyle sınırlı olsa da, Gloria'nın içinde *orada* olmaya, sahne ışıkları altında parlamaya karşı inanılmaz bir özlem vardı.

“Hey, barımda uyumak yasaktır!”

Gloria'nın gözleri anında açıldı. Barmen uzun ahşap tezgâhın üzerinden ona doğru uzanmıştı. Yüzü, Gloria'nın yüzünden birkaç santim uzaktaydı. “Ve fıstıklar da bu kurala dahil.”

Barmen, üzerindeki şık beyaz smokine tezat oluşturan dağınık saçları ve hafif kirli sakalıyla, gerçek bir karakterden çok bir çizgi film karakterini andırıyordu. Gloria tuhaf bir şekilde, bu adama güvenebileceğini hissetti. “Uyumuyordum, müzik dinliyordum.” Gülümsemeye çalıştı.

“O halde barımda *kuru kuru* dinlemek yok.” Parmaklarıyla barda bir davul ritmi tutturdu. “Evet, ne içeceksin?”

“Şey... Şey olsun...” Gloria duraksadı. Normal bir flapper barda ne içerdi? Normalde sinemaya gittiğinde kremalı soda sipariş verirdi. Ayrıca kazara kafasına diktiği şey yeterli değil miydi? “Ben sadece müzik için geldim buraya.”

“Öyle mi?” Barmen omzundan aldığı bir bezle tezgâhı

sildi. “Eğer müziği bu kadar seviyorsan bana şu şarkıcının adını söyle ve içkin müesseseden olsun.”

Gloria’nın midesi kasıldı. Kalabalığın gürültüsünü bastırmayı başaran güçlü piyano vuruşları gayet net duymasına rağmen piyanistle bakışmasından sonra bir kere daha sahneye bakmaya cesaret edememişti.

“Bu arada ben Leif. Ama herkes bana... Leif der,” dedi gülümseyerek.

Gloria da gülümsemeye çalıştı.

“Söyle bakalım neden seni pek çıkaramıyorum?”

Gloria, “Çünkü buraya ilk gelişim,” diye itiraf etti.

“Hey, bir bakire yani!”

“Hayır! *Buraya* ilk gelişim dedim.”

“Tamam işte, bakiresin.”

Gloria sesini yükselterek, “Burada yeni olmam bakire olduğum anlamına gelmez!” diye bağırırken yüksek sesli müzik aniden sustu.

Kalabalıktan bir kahkaha yükseldi. Gloria yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu. Taburenin altına girip saklansam insanlar fark eder mi acaba, diye düşündü. Şu andakinden daha fazla utanabileceğine inanmıyordu.

Leif gülerek, “Pekâlâ,” dedi. “Bedava içkini kazandın. Yalnız belki bir dahaki sefere ihtiyacın olur diye söylüyorum; şarkıcının adı Carmen Diablo. Ona eşlik eden de Mississippi’nin bu yakasındaki en iyi piyanist: Jerome Johnson. Bir sonraki Jelly Roll Morton olduğunu söylerler.”

Gloria, “Jerome Johnson,” diye tekrarladı. “Biliyordum.”

“Elbette biliyordun. Pekâlâ, ne içeceksin?”

“Sek martini içecek.” Sigara dumanı ve Güney aksanıyla

la yüklü ses, arka taraftan gelmişti. Gloria döndü. Adam hafif kırılmış şık saçları ve canlı bakışlarıyla, dikkat çekici ölçüde yakışıklıydı.

“Zevklerime dair fikri olmayan biri için fazlaca iddialı bir ifade,” dedi Gloria. Gözlerini, martiniyi çalkalamaya başlayan Leif’ten hiç ayırmamıştı. Bir dakika kadar sonra Leif sallama kabının içindeki sıvıyı bir fincana doldurdu, üzerine birkaç zeytin ekleyerek barın üzerinden iteledi.

Gloria içkisini alırken adamın, eline doğru tuhaf bir şekilde baktığını gördü. Bu tarz mekânlara özgü bir nezaket kuralı olduğunu düşünerek, “İlk yudumu tatmak ister misiniz?” diye sordu.

Adam kaşlarını çattı. “Sanırım o ayrıcalık başka birine ait.”

Gloria o zaman adamın bakışlarının odaklandığı noktayı fark etti ve yanaklarındaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Sol elinin yüzük parmağında kocaman pırlantalı, platin bir nişan yüzüğü vardı. Yüzüğün parmağında olduğunu unutmuştu! Ama daha kötüsü, nişanlı olduğunu da unutmuştu! Ve eğer nişanlısı III. Sebastian Grey onu şu anda görececek olsa nişan bozulurdu. Anında.

Bastian.

Gloria martinisinden kocaman bir yudum aldı. Sert ve tuzlu sıvı boğazını yakarak geçerken, kız suratını buruşturdu. Gerçi sarhoş olmak Bastian’ın, İçki Yasağında ‘Ayık Cephenin’ lideri olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Ya da genç adamın içki satan bu tarz mekânları ve temsil ettiği her şeyi lanetliyor olmasını: flapper’lar (‘fahişeler’), kaçak içkiler (‘Şeytan suyu’), siyahi caz (‘voodoo büyücülerinin tamtam müziği’) ve muamele çekme (Gloria ve Bastian için tamamen tabuydu).

Elbette bunların hiç biri bu geceye kadar pek sorun olmamıştı. Gloria, Bastian'ın muhafazakâr düşüncelerine hep göz yummuştu, çünkü genç adam Chicago'nun en arzu edilen bekâr erkeklerinin gayri resmi sıralaması olan 'B Listesinin' en başlarında yer alıyordu. (Formül son derece karmaşıktı. Değişkenlerin içinde x = servet, y = iş merkezleri, a = gayrimenkuller, b = aile, c = kibarlık d = eğitim ve q = bolluk [egosunun, vakıf fonunun, vesaire]). Bastian aynı zamanda, kökü İngiliz Kraliyet ailesine dayanan bir soyluydu (akrabalığın ne kadar yakından olduğunu kimse bilmiyordu) ve bu da onu Chicago aristokrasisine sokmaya yetiyordu.

Ama Gloria pırlantanın bir sözden bir yemine dönüşmesine daha altı ay olduğunu düşünüyordu. Yüzüğü çevirerek çıkardı ve huzursuz bir gülümsemeyle çantasına attı.

Kır saçlı karizmatik adam genç kızın hafifleyen eline uzanarak okşadı. "Bu parmaklara daha çok yakışacak bir şey biliyorum," dedi. Ceketinin iç cebinden gümüş bir sigaralık çıkardı ve bir seyyar satıcı ustalığıyla çevirerek açtı.

Gloria bu yeni rolünden hoşlanmaya başlamıştı—çekici flapper—öyleyse neden şimdi duracaktı ki? Gloria, "Hadi bakalım," derken adam sigarayı genç kızın dudaklarının arasına koyarak çok şık gümüş bir çakmakla ucunu yaktı. Gloria sigaradan derin bir nefes çekti. Boğazı yanmaya ve boğulur gibi öksürmeye başladı.

Kır saçlı adam, "Hey, ağır ol bakalım," diyerek hafifçe Gloria'nın sırtına vurdu. "Biraz daha yüksek sesle öksürürsen nişanlın duyacak." Gloria hafifçe gülümsedi. Adam sordu: "Sigara içen kadınlara ne denir biliyor musun?"

"Hafifmeşrep (öhö) mi?"

“İtfaiye eri diyecektim. Daha kibar bir tabir.”

“Ya ben (*öhö*) o kadar kibar bir kız (*öhö*) değilsem (*öhö*, *öhö*)?”

“Beni kandıramazsın. Mekândaki en taze çaylak sensin. Pekâlâ, nakit mi çek mi?”

Gloria zihninin dumanla dolduğunu hissediyordu. Hangisi *şimdi*, hangisi *sonra* demekti? “Nakit?”

Adam Gloria'nın yanağını hafifçe öptü ve kalabalığın içinde gözden kayboldu. Gloria bir taraftan sigara içme numarası yaparken bir taraftan da gözlerini mekânda gezdirmeye başladı. Oldukça açık kıyafetler içindeki kızlar her köşede erkeklerle içki eşliğinde, müzik eşliğinde ya da hiçbir şey eşliğinde neşeli muhabbetlere dalmışlardı. Flapper'lık tamamen stille ilgiliydi; bir elin hareketi ya da bir gülüş esnasında başın yukarı doğru atılışı, ya da bir kızın gizemli bir tebessümle, yanındaki erkek arkadaşına yan bir bakış atarak içkisini yudumlayışı. Karşındakinin gözlerinin içine bakmak ve kelimelerin söylemediği, söyleyemediği şeyleri yakıcı caz müziğin ifade etmesine izin vermek.

Gloria içkisini bırakarak karanlık bir köşeye doğru ilerledi. Nefesini normale çevirmek ve kafasını toplamak istiyordu. Marcus'u bulabilmeyi diledi. Sıcacık sakın yatağına girip uyumayı—

Dur bir dakika. Sorunu neydi böyle? Bunun, yaşamındaki en iyi gece olması gerekiyordu—ünü dört yana yayılmış içkili bir mekânda yasadışı içki içiyordu! Hiç uygun olmayan bir adamla flört etmişti! Sigara içmişti! (Yani, sayılır.) Ama buraya ait olmadığı hissini hâlâ üzerinden atamıyordu. Eğer öğrenirlerse, anne babası ve Bastian tarafından dışlanıp azarlanacaktı, ayrıca umutsuzca benzemek

istediği Maude ve diğer flapper kızlar tarafından da dışlanmıştı. Keşke en iyi dostu Lorraine burada olsaydı—ne yapılacağını ve nasıl davranılması gerektiğini hep çok iyi bilirdi Lorraine.

Gloria hemen yanı başında, bir bedeninin sıcaklığını hissetti aniden. Başını çevirmeye cesaret edemiyordu ama çevirmesine gerek de yoktu. Gelenin kim olduğunu zaten biliyordu.

Piyano tuşlarında dans eden güçlü, koyu renkli parmaklar şu anda bir sigara tutuyordu. Gloria tatlı tütün ve briyantın kokusu alıyordu. Birden o elleri alıp yanaklarına bastırmak istedi ve...

Tanrım ne oluyordu böyle? Tuhaf bir adam hakkında neler düşünüyordu? Üstelik siyahi bir adam. Kendisi beyazdı; nişanlıydı; stelik—

“Neden dans etmedin?”

Gloria adamın etkileyici, güçlü bariton sesiyle irkildi. “Efendim?”

“Mziğim senin dans etmeni sağlayacak kadar iyi değil mi?”

“Hayır! Yani demek istediğim müziğin—” kalbi öyle hızlı atıyor, öyle yüksek bir ses çıkarıyordu ki Gloria adamın aralarındaki kısacık mesafeden bu sesi duyup duymadığını merak etti. “Daha önce senin müziğine benzer bir şey duymamıştım.”

Adamın anlamlı gözlerine bakarken bir şeyler daha söylemek istedi, bir şeyler daha söylemesi gerekiyordu (ama ne?). Aniden sırtına dokunan güçlü bir el onu arkaya çevirdi.

“Glo, Tanrım nereye kayboldun sen? Her yerde seni arıyorum!”

“Marcus?”

Marcus sanki yıllardır görmemiş gibi tuhaf bakışlarla süzüyordu onu. “Sarhoş mu oldun sen?”

Gloria bir kez daha arkasını dönme şansı bulamadan, Jerome Johnson’ın gittiğini biliyordu. Caz müzik ve içkiyle bezeli gizli dünyasına çekilmiş, onu, mekânda *gerçek* Gloria’nın kim olduğunu bilen tek kişiyle yalnız bırakmıştı: Onur Kurulu başkanı, okul takımının yıldız tenisçisi, Beatrice ve Lowell Carmody’nin sosyeteye takdim edilmek üzere olan biricik kızı. İyi kız, kolejli bakire ve müstakbel gelin Gloria Carmody.

Kız, “Eve gitmeye hazırım,” diye mırıldanarak Marcus’u kapıya doğru çekmeye başladı.

“Ne oldu sana böyle?” diye sordu Marcus. “Şey gözüküyorsun... farklı.”

“Ah lütfen Marcus, ancak beş dakika yalnız kaldım.” Ama aslında Gloria bu sürenin neredeyse bir ömre yetecek kadar uzun olduğunu hissediyordu. Bir farklılık vardı içinde. Korkutucu ve çok yoğun bir farklılık, ama ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordu.

İkisi birlikte dans pistinin etrafından geçerken Gloria göz ucuyla tekrar *onu* gördü. Jerome’u. Genç adam sahenin diğer tarafındaydı. Kolunu, gümüş renkli bir gece elbisesi içindeki, göz kamaştırıcı güzellikte siyahi bir kızın beline sarmıştı. İkisi de gülüyordu ve kız Jerome’un yanğını coşkuyla öptü.

Gloria bir saniye daha izlemeye tahammül edemeyecekti. Hızla ilerleyerek flapper’lar ve garsonları, gangsterlerin bölümünü, bardaki Leif’i ve kapıdaki çok eğleniyormuş gibi sırttan sarsak görevliyi geçti. Kendini dışarı attığında

derin bir nefes aldı ve ciğerlerini serin sonbahar havasıyla doldurdu.

Ama daha caddeye çıkan basamaklarda ilerlemeye başlarken müziğin ilk notaları yayılmaya başladı—‘Tek başına,’ Gloria’nın çok iyi bildiği bir şarkıydı. Marcus paltosunu omzuna bırakırken, mırıldanarak şarkıya eşlik ettiğini fark etti. Melankolik ezgi gece havasını ısıtırken, Gloria içinde bir şeylerin harekete geçtiğini hissediyordu. Geri dönüşü olmayan bir değişiklik hissediyordu. Artık yaşamı öncekinden daha aydınlık, daha değerli geliyordu. Piyano bile sadece onun için çalıyor gibiydi.